RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 219.798 van 18 juni 2012
in de zaak A. 202.967/XIV-33.893

In zake : XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ingrid Opdebeek
kantoor houdende te 2630 Aartselaar
Karel van de Woestijnelaan 7

tegen :

1. de BEROEPSCOMMISSIE VOOR TUCHTZAKEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de VLAAMSE GEMEENSCHAP, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN VAN ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Eddy Lievens en Annelies Verlinden
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 160
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 december 2011, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de beroepscommissie voor tuchtzaken van 9 november 2011 waarbij verzoekers beroep tegen de tuchtstraf opgelegd door het OCMW van Antwerpen op 17 mei 2011 gedeeltelijk gegrond wordt bevonden en de verzoeker als tuchtstraf het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 mei 2012 .

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verzoeker, advocaat Olivier Coopman, die loco advocaat Tom De Sutter verschijnt voor de verwerende partijen, en advocaten Annelies Verlinden en Evelien De Raeymaecker loco advocaat Eddy Lievens, die verschijnen voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is als geneesheer-specialist in dienst bij het OCMW van Antwerpen.

3.2. Op 20 januari 2011 neemt de OCMW-raad van Antwerpen kennis van mogelijke tuchtfeiten gepleegd door de verzoeker.

3.3. Op 22 februari 2011 beslist de OCMW-raad van Antwerpen om een tuchtonderzoek te openen en een tuchtonderzoeker aan te stellen voor het opmaken van een tuchtverslag en de samenstelling van een tuchtdossier.

3.4. Op 5 april 2011 is een tuchtverslag opgemaakt waarin wordt geadviseerd om de tuchtstraf van ontslag van ambtswege op te leggen.

3.5. Op 12 april 2011 neemt de OCMW-raad van Antwerpen kennis van het tuchtverslag en het tuchtdossier en beslist om een tuchtvervolging ten laste van de verzoeker in te stellen.

3.6. Op 20 april 2011 nodigt de OCMW-raad van Antwerpen de verzoeker uit om gehoord te worden op een hoorzitting op 17 mei 2011.

3.7. Nadat de verzoeker op 17 mei 2011 is gehoord, beslist de OCMW-raad de verzoeker de tuchtstraf van ontslag van ambtswege op te leggen (hierna : de tuchtbeslissing).

3.8. De tuchtbeslissing met vermelding van de beroepsmogelijkheden bij de beroepscommissie voor tuchtzaken wordt per aangetekend schrijven aan de verzoeker verstuurd op 31 mei 2011.

3.9. Op 28 juni 2011 tekent de verzoeker beroep aan tegen de tuchtbeslissing bij de beroepscommissie voor tuchtzaken.

3.10. Op 9 november 2011 beslist de beroepscommissie voor tuchtzaken dat het beroep van de verzoeker ontvankelijk is, maar ongegrond en legt zij de tuchtstraf op van het ontslag van ambtswege.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Tussenkomst

4. Met een op 10 februari 2012 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt het OCMW van Antwerpen om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen.

V. Gegrondheid van het beroep tot nietigverklaring

Eerste middel

Standpunt van de partijen

5.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 12 van het besluit van de Vlaamse regering van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure voor het statutaire gemeentepersoneel ter uitvoering van artikel 129, 136 en 143 van het Gemeentedecreet, voor het statutaire personeel van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn ter uitvoering van artikel 128, 135 en 142 van het decreet van 19 december 2008

betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, en voor het statutaire provinciepersoneel ter uitvoering van artikel 125, 132 en 139 van het Provinciedecreet (hierna : het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure), alsook van artikel 140 van het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna : het OCMW-decreet).

Hij zet uiteen dat luidens artikel 12 van het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure de tuchtbeslissing op straffe van nietigheid aan de betrokkene moet worden betekend binnen een termijn van veertien dagen na de beslissing. Daar de tuchtbeslissing is genomen op 17 mei 2011, moest deze beslissing uiterlijk op 31 mei 2011 aan hem worden betekend. Uit de poststempel op de omslag van de zending blijkt dat deze pas op 31 mei 2011 is verstuurd. De zending is pas op 1 juni 2011 aangeboden, wat blijkt uit de vermeldingen op de omslag aangebracht door de postbode. De tuchtbeslissing is een dag te laat betekend, zodat ze in toepassing van artikel 12 van het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure van rechtswege nietig is.

De Raad van State heeft reeds diverse malen geoordeeld dat de termijnen in het tuchtrecht de rechtsbescherming van het personeelslid beogen, zodat ze in zijn voordeel moeten worden geïnterpreteerd. De kennisgeving van een tuchtbeslissing situeert zich dan ook op het ogenblik dat de aangetekende zending wordt aangeboden aan de woning van het personeelslid en niet op het tijdstip van de afgifte van de aangetekende zending ter post. Het aanbieden van de tuchtbeslissing moet bijgevolg gebeuren voor het verstrijken van de termijn voor de kennisgeving. Het volstaat niet dat de beslissing binnen deze termijn werd verstuurd.

In tegenstelling tot wat het OCMW van Antwerpen voor de beroepscommissie voor tuchtzaken aanvoerde, is het irrelevant dat het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure thans spreekt over de “betekening” van de beslissing, terwijl onder de toepassing van de vroegere Nieuwe Gemeentewet -ook van toepassing op het OCMW- er in de tegenhanger

van deze bepaling sprake was van “kennisgeving”. Verwijzend naar de rechtspraak van de Raad van State, inzonderheid het arrest Achten, betoogt de verzoeker dat de betekening van de beslissing erop wijst dat de beslissing wel degelijk aan het personeelslid moet aangeboden zijn ter kennisneming.

De beroepscommissie voor tuchtzaken heeft in de bestreden beslissing terecht de nietigheid van de initië1e tuchtbeslissing vastgesteld. De beroepscommissie voor tuchtzaken heeft artikel 12 van het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure en artikel 140 van het OCMW-decreet echter geschonden door te oordelen dat krachtens de devolutieve werking van het hoger beroep en de hervormingsbevoegdheid van de beroepscommissie voor tuchtzaken deze nietigheid kan worden rechtgezet wanneer het ingediende beroep ontvankelijk is.

Daar de nietigheid van de tuchtbeslissing van rechtswege voortvloeit uit de regelgeving, meer bepaald artikel 12 van het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure bij het laten verstrijken van de termijn ter kennisgeving van de tuchtbeslissing, kon de beroepscommissie voor tuchtzaken enkel de nietigheid van de tuchtbeslissing vaststellen.

De hervormingsbevoegdheid kan nooit tot gevolg hebben dat een tuchtvordering die vervallen is alsnog tot leven kan worden gewekt. De nietigheid wordt niet ongedaan gemaakt door het instellen van een beroep tegen de van rechtswege nietige beslissing. Daar een bestuurshandeling bekleed is met het privilège du préalable moet de rechtsonderhorige zelfs een beroep instellen. Hij mag het recht immers niet in eigen handen nemen. Door dit beroep in te stellen wordt de verzoeker -indien het standpunt van de beroepscommissie voor tuchtzaken wordt gevolgd- gestraft voor het instellen van een beroep. Enerzijds moet hij een beroep instellen, gelet op het privilège du préalable, anderzijds, als hij dat doet, zou hij zelf bewerkstelligen dat een van rechtswege nietig geworden tuchtbeslissing opnieuw herleeft. Op die manier wordt de sanctie die door de wetgever is voorzien uitgeschakeld. Dit kan nooit de bedoeling van de decreetgever zijn geweest. Wanneer de termijn voor betekening verstreken is, is deze termijn onherroepelijk verstreken. Deze termijnoverschrijding kan nooit

worden rechtgezet door de beroepscommissie voor tuchtzaken, net zoals een schending van de verjaringstermijn niet kan worden rechtgezet door de beroepscommissie voor tuchtzaken.

Ondergeschikt voert de verzoeker aan dat indien de hervormingsbevoegdheid inhoudt dat een tuchtbeslissing die van rechtswege nietig is toch kan worden hervormd, artikel 140 van het OCMW-decreet het gelijkheidsbeginsel van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Indien een personeelslid meldt aan de tuchtoverheid dat de tuchtbeslissing van rechtswege nietig is in toepassing van artikel 12 van het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure en de tuchtoverheid erkent deze nietigheid, wordt dit personeelslid zonder verantwoorde reden anders behandeld dan het personeelslid dat de nietigheid eveneens meldt, doch geconfronteerd wordt met een tuchtoverheid die weigert de nietigheid te erkennen, zodat het personeelslid een beroep moet indienen bij de beroepscommissie voor tuchtzaken, waardoor de nietigheid dan zou zijn rechtgezet. In deze hypothese acht de verzoeker het aangewezen dat een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof wordt gesteld.

5.2. De verwerende partijen werpen op dat artikel 140 van het OCMW-decreet de beroepscommissie voor tuchtzaken een hervormingsbevoegdheid geeft die op geen enkele wijze wordt ingeperkt. De Raad van State heeft reeds herhaaldelijk gesteld dat de beroepscommissie voor tuchtzaken onregelmatigheden die zich hebben voorgedaan tijdens de procedure in eerste aanleg kan herstellen en dat deze onregelmatigheden niet afkleuren op de beslissing die in tweede aanleg na uitoefening van de hervormingsbevoegdheid wordt genomen. Eveneens wordt verwezen naar het arrest nr. 109/2011 van 16 juni 2011 van het Grondwettelijk Hof waarbij wordt gewezen op de doelstelling van de decreetgever bij het toekennen van de hervormingsbevoegdheid aan de beroepscommissie voor tuchtzaken, met name het mogelijk maken de tekortkomingen in de procedure of een gebrekkige motivering bij te sturen in beroep.

De nietigheid zoals die wordt vooropgesteld in artikel 12 van het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure kan geen afbreuk doen aan de ongelimiteerde hervormingsbevoegdheid zoals gewaarborgd in artikel 140 van het OCMW-decreet.

Het stellen van een prejudiciële vraag is onverenigbaar met de aard van de schorsingsprocedure voor de Raad van State en maakt evenzeer duidelijk dat de bestreden beslissing niet op het eerste zicht als onwettig kan worden gekwalificeerd. De vergelijking die de verzoeker maakt is louter hypothetisch. Het valt niet in te zien om welke redenen de oorspronkelijke tuchtoverheid vrijwillig zou afzien van de opgelegde tuchtstraf, wetende dat de beroepscommissie voor tuchtzaken middels de haar toegekende hervormingsbevoegdheid elke onregelmatigheid kan regulariseren.

Tot slot verwijzen de verwerende partijen naar het arrest nr. 211.053 van de Raad van State van 7 februari 2011 waarbij geoordeeld werd dat het betekenen van een tuchtbeslissing binnen een bepaalde termijn betekent dat de beslissing binnen die termijn moet verzonden zijn, maar niet binnen die termijn moet zijn ontvangen. Indien de Raad van State deze stelling thans zou bevestigen, heeft de verzoeker geen belang meer bij het middel, gezien de betekening alsdan tijdig moet worden geacht.

5.3. De tussenkomende partij betoogt dat noch het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure, noch het OCMW-decreet enige concrete aanduiding bevat aangaande de betekenis van het begrip betekening. De tussenkomende partij ging er vanuit dat aangezien het vroeger toepasselijke artikel 307 van de nieuwe gemeentewet inzake het overmaken van een tuchtbeslissing de bewoording “kennisgeving” hanteerde terwijl artikel 12 van het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure de bewoording “betekening” gebruikt, zij niet dezelfde draagwijdte hebben. Indien de regelgever ook met betrekking tot het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure had willen opleggen dat de betrokkene binnen de vooropgestelde termijn kennis heeft van de beslissing, had het besluit ook aldus moeten worden opgemaakt.

De betekenis van de begrippen kennisgeving en betekening is onduidelijk en wordt telkenmale afhankelijk gemaakt van de concrete situatie. Zo kan bijvoorbeeld worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State waarbij wordt aangenomen dat kennisgeving betrekking heeft op de handeling waarbij de beslissing daadwerkelijk ter kennis van de betrokkenen wordt gebracht, terwijl de definitie in het Gerechtelijk Wetboek (artikel 32) dan weer bepaalt dat onder kennisgeving de toezending van een akte langs de post wordt begrepen.

Nergens is een wettelijke basis voorhanden op grond waarvan moet worden besloten dat onder de betekening van een beslissing eveneens de effectieve kennisname moet worden begrepen. Het tegendeel zou bijzonder verbazen, nu de boodschapper van een beslissing in geen geval zelf onder controle heeft wanneer een betrokkene kennis neemt van een beslissing (bv. indien dit een weekend betreft of na een officiële feestdag), wat de termijn voor de betekening zoals vooropgesteld in het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure aanzienlijk zou verkorten. Dit kan geenszins de bedoeling van de regelgever zijn geweest.

Het verzenden per aangetekend schrijven op de veertiende dag na het nemen van de beslissing aan de verzoeker heeft hem in elk geval geen enkel nadeel gebracht, nu hij in alle stadia van de tuchtprocedure volop zijn rechten heeft kunnen laten gelden zoals blijkt uit de stukken van het dossier.

In ondergeschikte orde wijst de tussenkomende partij op artikel 140 van het OCMW-decreet, dat de beroepscommissie voor tuchtzaken een hervormingsbevoegdheid toekent. Dit hervormingsrecht van de beroepscommissie voor tuchtzaken impliceert, zoals ook wordt aanvaard door de Raad van State, dat indien een beslissing wordt voorgelegd aan de beroepscommissie voor tuchtzaken, gelet op de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep bij de beroepscommissie voor tuchtzaken en op haar hervormingsbevoegdheid, de beslissing van deze commissie in de plaats komt van de initiële beslissing en die laatste beslissing uit het rechtsverkeer verdwijnt. Door de hervormingsbevoegdheid verwerft de beroepscommissie voor tuchtzaken de volle beslissingsmacht over de zaak en kan zij ten gronde over de inhoud van het tuchtdossier oordelen.

De tussenkomende partij verwijst eveneens naar arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 juni 2011 dat erkent dat de beroepscommissie voor tuchtzaken fungeert als een onafhankelijk tuchtorgaan en door de devolutieve werking van het beroep zelf de beslissingsmacht over de zaak verwerft, op dezelfde wijze als de gemeentelijke tuchtoverheid. Precies doordat de beslissing van de beroepscommissie voor tuchtzaken in de plaats komt van de beslissing van de tuchtoverheid wiens beslissing daardoor verdwijnt uit het rechtsverkeer, kan zij ook eventuele tekortkomingen in de gevoerde procedure, zoals procedurefouten, verzuimen en nietigheden, rechtzetten. Tot slot verwijst de tussenkomende partij naar een andere beslissing van de beroepscommissie voor tuchtzaken waarin deze stelt dat procedurefouten, verzuimen en nietigheden in graad van beroep kunnen worden rechtgezet, op voorwaarde dat het ingestelde beroep ontvankelijk is en de rechtspleging voor de beroepscommissie voor tuchtzaken conform de regelgeving en de beginselen van behoorlijk bestuur is verlopen.

Wat betreft de prejudiciële vraag die de verzoeker formuleert, merkt de tussenkomende partij op dat hij ongelijke categorieën aanduidt. Eens de tuchtbeslissing is genomen laat de tuchtoverheid de verdere afwikkeling van de tuchtprocedure over aan de beroepscommissie voor tuchtzaken. De door de verzoeker aangemaakte categorieën zijn aldus artificieel. Voorts kan de beroepscommissie voor tuchtzaken autonoom beslissen om de tuchtprocedure gevoerd voor de tuchtoverheid recht te zetten. Dit geldt voor alle beslissingen die haar worden voorgelegd, zodat geen ongeoorloofd onderscheid wordt gemaakt tussen verschillende categorieën van betrokkenen.

Beoordeling

6.1. Artikel 12 van het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure bepaalt :

> "Het tuchtbesluit wordt op straffe van nietigheid, aan de betrokkene betekend, hetzij bij een ter post aangetekende brief, hetzij door overhandiging tegen ontvangstbewijs binnen een termijn van veertien dagen na de beslissing."

6.2. De voornoemde bepaling voorziet in een betekening van het tuchtbesluit aan het betrokken personeelslid “bij een per post aangetekende brief” of “bij afgifte tegen ontvangstbewijs”. Die laatste mogelijkheid maakt dat de overheid er zeker van kan zijn dat zij de termijn van veertien dagen kan respecteren, nu zij, anders dan bij het aanbieden van een aangetekende zending, zelf instaat voor de overhandiging van de tuchtbeslissing aan het betrokken personeelslid. Het uitdrukkelijk voorzien van de mogelijkheid tot overhandiging tegen ontvangstbewijs, die ook een uitweg biedt om de termijn te respecteren indien de laatste dag een weekenddag of een feestdag is, wijst erop dat de regelgever, om redenen van rechtszekerheid, heeft gewild dat het betrokken personeelslid binnen de door hem vooropgestelde termijn van de tuchtbeslissing kennis kan nemen. Te dezen heeft de verzoeker pas één dag na het verstrijken van de termijn van de tuchtbeslissing kennis kunnen nemen, zodat de betekening laattijdig gebeurde, wat overigens ook in de bestreden beslissing wordt vastgesteld:

> “(. . .)
> Het artikel 12 van het tuchtprocedurebesluit voorziet erin dat, op straf van nietigheid, de tuchtbeslissing aan de betrokkene moet worden betekend binnen een termijn van 14 dagen na de beslissing.
> Het tuchtbesluit is van 17 mei 2011 en werd pas betekend op (aangeboden) 1 juni 2011, zegge één dag te laat.
> De sanctie voor de laattijdige betekening is de nietigheid van de beslissing. Het middel is dan ook in die mate gegrond.
> De Beroepscommissie stelt ambtshalve deze nietigheid vast.
> (. . .)”

6.3. Krachtens artikel 138 van het OCMW-decreet kan het personeelslid van een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn tegen een tuchtstraf beroep aantekenen bij de beroepscommissie voor tuchtzaken. Artikel 140 van het OCMW-decreet kent de beroepscommissie een hervormingsrecht toe. Door de devolutieve werking van het beroep verwerft de beroepscommissie de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als het OCMW. Wil het personeelslid vermijden dat de beslissing van het OCMW over het opleggen van een tuchtstraf definitief wordt, dan is het verplicht gebruik te maken van het georganiseerd administratief beroep. Op haar beurt is de beroepscommissie verplicht de beslissingsmacht uit te oefenen die zij door de

werking van dit beroep over de zaak zelf verkrijgt. Met de mogelijkheid voor het personeelslid om een georganiseerd administratief beroep in te stellen, correleert de verplichting van de beroepsinstantie om er in voorkomend geval uitspraak over te doen. Voorts moet de kwestieuze beslissingsmacht samen worden gezien met het hervormingsrecht van de beroepscommissie, namelijk de mogelijkheid om de tekortkomingen in de procedure of een gebrekkige motivering bij te sturen in beroep. In tegenstelling tot wat de verwerende partijen voorhouden is deze hervormingsbevoegdheid evenwel niet onbeperkt en kan de beroepscommissie voor tuchtzaken niet elke procedurele tekortkoming die het OCMW als tuchtoverheid heeft begaan, bijsturen. Te dezen heeft de tuchtoverheid, zoals gezien, artikel 12 van het besluit van 15 december 2006 houdende vaststelling van de tuchtprocedure overtreden, dat bepaalt dat de tuchtbeslissing op straffe van nietigheid binnen een termijn van veertien dagen aan het betrokken personeelslid moet worden betekend. Deze sanctie van nietigheid van de tuchtbeslissing, die de regelgever om redenen van rechtszekerheid in hoofde van het betrokken personeelslid uitdrukkelijk aan de laattijdigheid van de betekening van de tuchtstraf heeft verbonden, kan door de beroepscommissie voor tuchtzaken niet worden bijgestuurd, zoniet zou zij zelf de aldus door de regelgever gewaarborgde rechtszekerheid schenden.

Het middel is gegrond.

VI. De vordering tot schorsing

7. De nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft tot gevolg dat de door verzoeker ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geen voorwerp meer heeft.

VII. Anonimisering

8. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State vraagt de verzoeker dat bij de publicatie van het arrest zijn identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. Het verzoek tot tussenkomst van het OCMW van Antwerpen wordt ingewilligd.

2. De Raad van State vernietigt de beslissing van de beroepscommissie voor tuchtzaken van 9 november 2011 waarbij verzoekers beroep tegen de tuchtstraf opgelegd door het OCMW van Antwerpen op 17 mei 2011 gedeeltelijk gegrond wordt bevonden en verzoeker als tuchtstraf het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

3. De verwerende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoeker niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 juni 2012, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye, staatsraad, waarnemend voorzitter,

bijgestaan door

Christophe Verhaert, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Christophe Verhaert **Stephan De Taeye**